Αφορμή για το ακόλουθο σημείωμα ήταν η μετάδοση από το πρώ το πρόγραμμα της ελληνικής κρατικής ραδιοφωνίας και την εκπομπή Αφύλακτη διάβαση, το μεσημέρι του Σαββάτου 11 Ιουλίου ενός αφιερώ ματος για την ενδιαφέρουσα περίπτωση του Αμερικάνικου ραδιοφωνικού σταθμού του Ελληνικού.

Μάρτιος του '70, και τα ζήτω περισσεύουν στη ελληνική ύπαιθρο. Εποχές μαυρόασπρες, ακαλαίσθητες, σχεδόν μεσαιωνικές.

Ξετυλίχτηκε το ευρύτερο ιστορικό των Ελληνοαμερικανικών σχέσεων, που συσφίχτηκαν στο ζόφο του Εμφυλίου πολέμου. Έκτοτε υπήρξαν εποχές θερμών εναγκαλισμών αλλά και μέρες που δοκιμάστηκαν σκληρά, ειδικά μετά τις 23 Δεκεμβρίου του ’75, για να φτάσουμε στο διαπρύσιο γεμάτο πάθος σύνθημα *«έξω τώρα οι αμερικάνοι»*, που δονούσε πλατείες όταν ο Ανδρέας, πλήρης υποσχέσεων, έκανε το βήμα στην εξουσία.

Δέκα χρόνια νωρίτερα από τότε όμως, τα πράγματα ήταν ολότελα διαφορετικά. Ο Ανδρέας βρισκόταν στο εξωτερικό ιδρύοντας το Π.Α.Κ., ο Richard S. Welch, υπηρετούσε στην λατινική Αμερική και στην Ελλάδα η χούντα ήταν στα ντουζένια της.

Καθώς λοιπόν τα παιδιά γίνονταν έφηβοι, υπήρχαν κενά, που το ποδόσφαιρο και η τηλεόραση δεν μπορούσαν, πάντα, να γεμίσουν. Υπήρχαν και απορίες. Γιατί τα μακριά μαλλιά ήταν απαγορευμένος καρπός, γιατί οι γονείς δεν έλεγαν δημόσια αυτά που συζητούσαν σε κλειστούς κύκλους, γιατί τα μηχανάκια ήταν αλητεία, γιατί τα ραδιόφωνο έπαιζαν πληκτικές μουσικές κλπ.

Περνούσαν οι μήνες, οι απορίες σιγά – σιγά λύνονταν, δημιουργώντας όμως μεγαλύτερα ερωτήματα και προβλήματα. Όπως ο μύθος της λερναίας Ύδρας. Σαν μια αναλαμπή σε όλο αυτό το σκηνικό προέβαλε τότε ο Αμερικάνικος. Στους 1594 χιλιόκυκλους, στα μεσαία βέβαια. Τα fm, δεν τα είχαμε ανακαλύψει.

Ήταν απρόσμενο τι έβγαινε από το φτωχό ηχείο του τρανζίστορ, τι έφερνε αυτός ο Αμερικάνικος. Πόσο πολύ μπορούσε να σαγηνέψει πιτσιρικάδες που δεν είχαν ζήσει τον πλούτο της Ελληνικής μουσικής μέχρι το ’67.

Από America και Robert Flack, έως Edgar Winter Group, Jim Croce, Stevie Wonder, Gladys Knight and The Pips, Curtis Mayfield, Chicago, Alice Cooper και τελειωμό δεν είχε, με πιο ξεχωριστό παραγωγό τον "Casey" Kasem. Μελωδίες αλλά και βαρύς ήχος, φωνές βελούδινες μα και στεντόριες.

Όλο αυτή η ηχητική επανάσταση συνοδευόταν από εικόνες και κείμενα περιοδικών που όχι πολύ συχνά μπορούσαμε να χαζεύουμε. Στην άλλη άκρη του Ατλαντικού, σχεδόν, συνομήλικοι πιτσιρικάδες αλήτευαν με Elsinore, αφήναν τα μαλλιά τους έως τους ώμους, έπιναν cola και στο φαντασμένο μας μυαλό, πιστεύαμε ότι ζουν την απόλυτη ελευθερία.

Ήταν μια παρεξήγηση. Γλυκιά παρεξήγηση. Αλλά θα ήταν άδικο να απορρίψουμε την προσφορά του Αμερικάνικου, κατόπιν εορτής. Έβαλε έναν οβολό στην όποια πολιτιστική προίκα έχτισε κανείς. Δημιούργησε, γέννησε συναίσθημα, κι ας καταλάβαινα τους μισούς στίχους, άνοιξε ηχητικά μονοπάτια, μας γνώρισε κόσμους, κι όσο κι αν μας αποπροσανατόλισε, η μεταπολίτευση ερχόταν με βήμα ταχύ και παρήγαγε τέτοιο πλούτο μα και τέτοια στράτευση, για όσους ήταν πρόθυμοι και έτοιμοι για αυτήν, ώστε όλα θα έρχονταν σε μια ισορροπία.

Μισόν αιώνα από τότε που πρωτάκουσα: *This is America’s top 40, keep your feet on the ground* , μπορώ να θυμηθώ βράδια πλημμυρισμένα με γοητευτικές νότες, και απίθανους ήχους, εποχές γεμάτες μαυρόασπρες εικόνες, πολλά απαγορεύεται και περισσότερα όνειρα.